

Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У. 3515/16
08.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Стева Ђурановића, председника већа, мр Весне Чогурић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Миланом Шућуром, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из Београда ул. Теразије број 29, поднетој против туженог Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, ради поништаја решења XIX-06 број: 58.1-107/2015 од 27.01.2016. године, у предмету признавања својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, XIX-06 број: 58.1-107/2015 од 27.01.2016. године и предмет враћа туженом на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца, изјављена на решење Одељења за друштвене делатности, Одсека за борачку и инвалидску заштиту Управе градске општине Нови Београд број II-580-323/2015 од 05.11.2015. године, којим је у првом ставу диспозитива, дозвољено понављање поступка по службеној дужности. Ставом 2. поништено је решење Градске општине Нови Београд, Одељење за привреду и друштвене делатности, Одсек за борачку и инвалидску заштиту број II-580-395/07 од 03.04.2008. године, којим је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида IV групе са 80% инвалидитета за стално са правом на личну инвалиднину, а ставом 3. је решено да се тужиоцу не признаје

својство ратног војног инвалида, јер нису испуњени законски услови. Ставом 4. је одређено да ће се питање повраћаја неправилно примљеног новчаног износа на име личне инвалиднине у износу од 2.715.794,00 динара за временски период од 01.08.2007. године до 31.08.2015. године, расправити у посебном поступку.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.03.2016. године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да оспорено решење не садржи јасне разлоге за одлуку о понављању поступка и нарочито за одлуку (донету без новог доказног поступка) о томе да се тужиоцу не призна својство ратног војног инвалида. Указао је да је понављање поступка спроведено по истеку преклузивног рока од 5 године од дана достављања ранијег решења странци, а по закону након истека тог рока понављање поступка по службеној дужности се уопште не може покренути нити тражити. У конкретном случају наведени рок је протекао 2013. године обзиром на то да је раније коначно решење достављено тужиоцу 2008. године. Навео је да је тужени орган истим решењем којим је дозволио понављање поступка, одмах одлучио да се тужиоцу не признаје својство ратног војног инвалида иако нови доказни поступак није спроведен иако је тужени орган, према становишту тужиоца на то био обавезан по закону. Даље је навео да споразум о сведочењу окривљеног на основу кога је тужени орган донео оспорено решење, може везивати само суд у конкретној кривичноправној ствари, тј. такав споразум не производи дејство према трећим лицима, те да је оспорено решење и из тог разлога незаконито јер му тужени орган признаје дејство у односу на трећа лица. Наведени споразум о сведочењу никако није могао бити узет као истинит сам за себе јер он на неки начин представља уговор са тужилаштвом, те његово закључење може бити резултат постизања повољнијег положаја у погледу висине казне или заштите имовине, а према општеприхваћеном ставу судске праксе такав споразум не искључује потребу да надлежно тужилаштво доказује своје тврдње из оптужног акта, па самим тим ни тужени орган само на основу тог споразума није могао да закључи да докази који су коришћени у поступку остваривања права ратног војног инвалида нису веродостојни и аутентични. Са ових и других разлога детаљно образложених у тужби, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене расправе јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, решавајући у понављању поступка, по службеној дужности, на основу нових доказа у смислу члана 239. став 1. тачка 1. и 2. Закона о општем управном поступку, који су довели до другачије одлуке у поступку признавања

својства ратног војног инвалида, поништио решење Градске општине Нови Београд, Одељење за привреду и друштвене делатности, Одсек за борачку и инвалидску заштиту број II-580-395/07 од 03.04.2008. године, којим је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида IV групе са 80% инвалидитета за стално са правом на личну инвалиднину, почев од 01.08.2007. године за стално, по основу оштећења организма услед рањавања у пределу главе, десне руке и десне ноге, задобијене у ратним дејствима дана 18.04.1992. године, активирањем минског поља приликом упада диверзантске терористичке групе у месту ..., извршавајући борбени задатак као резервиста ВП 1318 Книн. Ово стога што је у поступку који се пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду води по оптужници КТ.С 2/09 од 06.08.2009. године Б.Б. Из ... у потпуности признао кривично дело које му се ставља на терет, а ради добијања статуса сведока сарадника у том поступку предао је Специјалном тужилаштву и Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања списак од 73 лица за која се зна да имају лажну документацију, јер им је исту лично правио или има непосредно сазнање ко је ту документацију сачињавао, као и печате војних пошта, медицинских установа и факсимиле лекара који су коришћени за израду те документације. О свему напред наведеном Б.Б. је закључио Споразум о сведочењу окривљеног са Тужилаштвом за организовани криминал СОК. број 1/15 од 18.09.2015. године који је прихваћен решењем Посебног одељења Вишег суда у Београду, К-По1 број 210/2010 Ссок-По1 број 1/2015 од 01.10.2015. године. Из Записника о саслушању странке који је састављен у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Сектор за борачко-инвалидску заштиту, заведеном под бројем 389-580-02-00920/2015-11 дана 10.06.2015. године, у предмету личне инвалиднине Илије Ћалића из Београда, утврђено је да је Б.Б. изјавио да му је лично сачинио потврду о учешћу у рату и припадности јединици коју је оверио печатом ВП 9000 Книн, као и уверење о начину и околностима рањавања, које је оверио печатом ВП 1318 Книн, да је сачињену документацију антидатирао на 1992. годину. Такође је изјавио да је оба наведена печата предао министарству, и да је именованом и сачинио медицинску документацију о лечењу у Обласној болници Г.Г. ..., коју је такође антидатирао и оверио печатом Обласне болнице, коју је такође предао министарству и да су сви подаци на напред наведеним документима унети на основу усмене изјаве именованог. Саслушан пред првостепеним органом дана 26.10.2015. године, тужилац је изјавио да је као војни резервиста ВП 1318 Книн учествовао у ратним дејствима, да је дана 18.04.1992. године рањен у селу ... приликом активирања минског поља и том приликом задобио повреду главе, десне руке и десне ноге. Навео је да је по рањавању одмах пребачен у болницу у Книн на лечење и да је од Обласне болнице Г.Г. добио отпусну листу број 352 где се лечио од 18.04.1992. године до 05.05.1992. године, затим да је дана 18.02.1993. године прегледан од др В.В. и да је налаз и мишљење лично добио у болници, као и да је 10.04.1993. године обавио преглед на ОРЛ у болници Г.Г. где је добио лекарски извештај. Навео је су сва три лекарска налаза остала у кући у ... – ... Крајина, а да их је касније добио од рођака 2006. године. Изјавио је да у периоду 1995-2007. године није ишао на лекарске прегледе. Уверење ВП 1318 Книн, инт. Број 681-25 од 26.04.1992. године и потврду ВП 1318 Книн број 485 од 15.05.1992. године добио је у Книну од наведене војне поште. Изјавио је да је Б.Б. инсистирао да му преда сву документацију везану за учешће у рату и повређивању, што је и учинио а након 3-4 дана Б.Б. је вратио документацију и дао му потврду ВП 9000 Книн инт број 215-1 од 08.06.2013. године. Као доказ да је учествовао у рату приложио је позив за војну службу у СВК у ратну

јединицу и потврду о материјалној помоћи Команде 3. пб Кистање од 21.04.1994. године. Имајући у виду напред утврђено, првостепени орган је закључио да изјава окривљеног сарадника Б.Б., одговара истини, да се из материјалних доказа – отисака употребљених и одузетих печата, медицинске документације из времена наводног рањавања тужиоца види да иста нису аутентична на основу изјаве о признавању фалсификованих службених исправа, писањем текста неистините садржине, употребом жига и печата. Факсимили лекара чија вредност је оспорена вештачењем и нису потписана од службених лица и лекара, те да су антидатирани, односно изјава признања да их није издао овлашћени орган, а тужилац их је употребио у поступку признавања својства ратног војног инвалида, у потпуности су изгубиле своју доказну вредност и веродостојност за решавање у овој управној ствари, применом одредбе члана 154. и 155. Закона о општем управном поступку, па је применом одредбе члана 92. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца и члана 248. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. У поступку по жалби, тужени орган је, након што је размотрио списе предмета, ожалбено решење и наводе жалбе утврдио да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано, а да је жалба неоснована, с обзиром да је провером утврђено да докази који су коришћени у поступку остваривања својства ратног војног инвалида нису веродостојни, тако да су довели у питање правилност првостепеног решења Градске општине Нови Београд, Одељења за привреду и друштвене делатности, Одсека за борачку и инвалидску заштиту број II-580-395/07 од 03.04.2008. године. Наводећи да се ради о новој чињеници која би у смислу члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку могла да доведе до другачијег решења ове управне ствари да је била позната у ранијем поступку, тужени је оценио да је првостепени орган правилно поступио када је донео ожалбено решење којим се дозвољава понављање поступка и решава као у диспозитиву тог решења из разлога што докази на основу којих су тужиоцу призната предметна права нису аутентични.

По оцени Управног суда, основано тужилац у тужби указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету.

Према одредби члана 239. тачка 1) Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Одредбом члана 154. став 1. - 4. истог закона прописано је да исправа коју је у прописаном облику издао државни орган у границама своје надлежности, односно предузеће или друга организација у оквиру законом повереног јавног овлашћења (јавна исправа) доказује оно што се у њој потврђује или одређује. Та исправа може бити прилагођена електронској обради података. У поступку доказивања, микрофилмска копија исправе, односно репродукција те копије изједначава се са исправом из става 1. овог члана ако је микрофилмску копију, односно репродукцију те копије издао орган у границама своје надлежности, односно законом повереног јавног

овлашћења. Допуштено је доказивати да су у исправи, односно микрофилмској копији исправе или репродукцији те копије чињенице неистинито потврђене или да је сама исправа, односно микрофилмска копија исправе или репродукција те копије неисправно састављена. Допуштено је доказивати да микрофилмска копија исправе, односно репродукција те копије није верна оригиналу.

Одредбом члана 155. наведеног закона прописано је да ако је на исправи нешто прецртано, остругано, избрисано или уметнуто, или ако на исправи постоје какви други спољни недостаци, службено лице које води поступак оцениће према свим околностима да ли је тиме и у којој мери умањена доказна вредност исправе, или је исправа потпуно изгубила доказну вредност за решавање у управној ствари о којој се води поступак.

Полазећи од одредби члана 154, 155, 161. и 162. Закона о општем управном поступку суд налази да уверење о околностима под којима се догодила рана, повреда или озледа или под којима је наступила смрт неког лица, које издаје надлежна војна јединица или војна установа (надлежни орган) правно заинтересованом лицу ради остваривања одређеног права, нема својство јавне исправе, јер се ово уверење не издаје сагласно подацима из службене евиденције, већ представља уверење о чињеницама које се утврђују у смислу члана 162. став 1. ЗУП-а, што даље значи да орган није у обавези да чињенице у уверењу узме као доказане, већ у случају сумње у доказну снагу издате исправе може поново утврђивати њихово постојање. Будући да Уверење о околностима рањавања ВП 1318 Книн и отпусна листа ОБ Г.Г. из ... не представљају јавне исправе, то нема места примени одредби члана 154. и 155. Закона о општем управном поступку на који су се позвали тужени орган у оспореном решењу и првостепени орган у ожалбеном решењу, јер се одредба члана 154. односи на јавну исправу, а одредба члана 155. на спољне недостатке исправе које службено лице може да запази и које је овлашћено да цени да ли спољни недостатак умањује доказну вредност исправе и у којој мери, као и да у случају сумње у доказну снагу такве исправе утврђује чињенице које се уверењем потврђују.

Осим наведеног, а полазећи од одредбе члана 239. тачка 2) Закона о општем управном поступку, поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновиће се ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону. Сагласно правном ставу утврђеном на 56. седници свих судија Управног суда одржаној дана 14.12.2015. године, нема услова за понављање поступка окончаног решењем о признавању права из области борачко-инвалидске заштите донетог на основу уверења или медицинске документације из члана 77. у вези члана 81. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца по основу члана 239. тачка 2) ЗУП-а, уколико пре доношења одлуке о понављању поступка није утврђено да је решење донето као последица дела кажњивог по Кривичном закону, на основу правноснажне пресуде кривичног суда или ако орган који води поступак није утврдио постојање кривичног дела у случају да се кривични поступак не може спровести. У конкретном случају, из стања у списима предмета и образложења оспореног решења не произлази закључак да је Б.Б., на чијем је исказу засновано оспорено решење, односно дозвољено понављање поступка по

службеној дужности, правноснажном кривичном пресудом осуђен за кривично дело фалсификовања исправе, и то Уверење о околностима рањавања ВП 1318 Книн и отпусна листа ОБ Г.Г. из ..., односно да је закључен Споразум о признању кривице везано за извршење овог кривичног дела, а које уверење је тужилац употребио ради признавања својства ратног војног инвалида, нити има податак да је тужилац правноснажном кривичном пресудом осуђен за исто кривично дело.

Имајући у виду да се у списима предмета налази медицинска документација на коју се не односи исказ Б.Б., а чија садржина потврђује наводе тужиоца везане за догађај од 18.04.1992. године, и то налаз и мишљење опште болнице Г.Г. ..., др В.В., нејасно је на основу чега тужени закључује да је правилно поступио првостепени орган када је оценио да су испуњени услови из члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку, према коме ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се ради о чињеници која је могла да доведе до другачијег решења ове управне ствари да је била позната у ранијем поступку, налазећи да се ради о новој чињеници која је могла да доведе до другачијег решења ове управне ствари да је била позната у ранијем поступку јер докази на основу којих су тужиоцу призната предметна права нису аутентични.

Полазећи од наведеног, а како ожалбено решење не садржи тачан законски основ којим је дозвољено понављање поступка по службеној дужности, већ само означавање да су испуњени услови из члана 154., 155. и 239. став 1. и 2. и члана 240. став 1. Закона о општем управном поступку, при чему члан 239. наведеног закона у ставу 1. садржи 11 законских разлога за понављање и нема став 2., да се не може дозволити понављање поступка по више законских основа заснованих на једној радњи тужиоца и да нису дати јасни и правно аргументовани разлози засновани на утврђеном чињеничном стању, ожалбено решење је засновано на повреди члана 199. став 2. у вези члана 239. тачка 1., 2. и 4. Закона о општем управном поступку, а које одредбе се примењују у поступку понављања према члану 92. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98...25/00 и "Службени гласник РС", бр. 101/05 и 111/09). Како тужени орган у поступку по жалби није отклонио наведене неправилности, на које је тужилац и указао у жалби, то је и сам учинио битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући при том у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, већ да је одлука суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), а сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона, примедбе суда су

обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.02.2018. године, 2 У. 3515/16

Записничар
Милан Шућур ,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП